

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORISON, B.K.

Și acum, înapoi la tine / B.K. Borison. - București :
Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-743-9
821.111

Traducător: **Liliana Dănescu**
Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

AND NOW, BACK TO YOU

Copyright © 2026 by B.K. Borison

Excerpt from Lovelight Farms copyright © 2021 by B.K. Borison

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin

Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

B.K. BORISON

**ȘI ACUM,
ÎNAPOI
LA TINE**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL 1

JACKSON

— Crezi în destin?

— Cred că ar trebui să-ți pui pantofii, spun eu fără să ridice privirea din minicuptor.

— Răspunde la întrebare mai întâi.

— Nu cred că o să răspund, mulțumesc.

Am dormit ca naiba azi-noapte. Am o pată a cărei sursă nu am identificat-o încă pe una dintre lentilele ochelarilor, de când am făcut pachetele pentru prânz. A trebuit să-mi schimb cămașa de marți cu cea de joi, după un incident nefericit cu borcanul de unt de arahide, iar singurul lucru care mă ține pe linia de plutire este speranța și măreția acestui *cruffin*¹ de urgență care se află în cuptor. Refuz să-l ard.

Adeline oftează teatral.

— E o întrebare serioasă, Jackson.

— O întrebare serioasă la 7.30, într-o dimineață de marți, nu este o întrebare serioasă, Addie.

Stă lângă mine neclintită, cu ochi visători și îndopându-se cu Lucky Charms. O bezea în formă de potcoavă zboară direct în chiuvetă.

— Crezi în destin? Întreabă ea din nou.

¹ Desert cu aspect de *muffin* și textură de croasant, combinație care-i dă și numele (n. red).

— Dacă cred în forțe cosmice care ne ghidează deciziile și ne duc pe un drum prestabilit către un final deja hotărât? Întreb eu și răsucesc puternic butonul minicup-torului spre dreapta. Absolut deloc.

Face ochii mari.

— *Serios?* După toate prin câte am trecut împreună?

Adeline îmi dă un brânci cu șoldul în timp ce merge să pună la loc cutia de cereale din care a mâncat direct cu mâna, cu fața aia de adolescentă revoltată.

— Nu crezi că destinul ne-a adus împreună pe mine, pe tine și pe Penelope?

Pufnesc.

— Nu. Cred că Protecția Copilului ne-a adus împreună. Audierile pentru custodie. Incapacitatea mamei noastre de a fi un părinte responsabil, spun și fac un semn cu capul spre holul de la intrare. Pantofii, te rog. Suntem în întârziere.

— Mai întâi am nevoie de o porție bonus de cereale.

Adeline schimbă cutia de Lucky Charms cu cea de Froot Loops și începe să le verse într-o cană rătăcită de cafea, una câte una. Rămân fără replică lângă cuptor și încerc să nu fac o criză de nervi.

— Faci asta dinadins?

Îmi aruncă o privire pe care doar o puștoaică de cincisprezece ani o poate avea.

— Ce anume?

— Faza cu cerealele.

Alte trei inele de cereale se lovesc de marginile căni. *Pleosc. Pleosc. Pleosc.* Mă privește fix, cu un rânjet sfidător.

— Ce fază cu cerealele?

— Lasă, nu mai contează.

N-am timp de așa ceva. Deschid ușa cuptorului și trag afară tăvița pe care se află sănătatea mea mintală.

— Unde e sora ta?

— De ce e sora *mea* când întârzie, dar e sora *ta* când comandă pizza aia ciudată de hipioți, care îți place ție?

Împachetez cu grijă *cruffinul* într-un șervețel de hârtie și îl strâng la piept. Ca pe un nou-născut.

Adeline se încruntă.

— Ai dormit azi-noapte?

— Da.

Vreo patru ore, aproximativ, dar sigur mi s-a rupt filmul la un moment dat.

— Nu mă minți! Îți mănânci *cruffinul* de urgență și ești mai țăfnos decât de obicei.

— Nu sunt niciodată țăfnos.

Îi smulg cutia de cereale din mână și o pun înapoi în dulap, în spatele nostru, ignorând faptul că se strâmbă la mine.

— Și nu sunt chiar atât de previzibil.

— Jackson, spune Adeline, ești cea mai previzibilă persoană pe care o cunosc.

Își trage rucsacul mai sus pe umăr, în timp ce părul ei blond-închis se leagănă în coada de cal legată în grabă. Deși mamei noastre i-au lipsit multe – bunul-simț, noțiunea de program, capacitatea de a-și aminti să-și hrănească propriii copii –, nu a dat greș deloc când a fost vorba să ne lase moștenire genele ei. Păr blond ca mierea, puțin ondulat. Ochi albastru-deschis. Felul în care buza de jos se arcuiește într-o parte când zâmbim. Eu, Adeline și Penelope suntem practic copii la indigo, chiar dacă avem tați diferiți.

— De ce trebuie să plecăm atât de devreme? se plânge Adeline.

— Pentru că am o ședință la radio.

Mijește ochii la mine.

— În legătură cu ce?

— Habar n-am.

Rolul meu la postul de radio nu implică, de obicei, întâlniri între patru ochi cu șefa. Am fix treizeci și șase de secunde de emisie pe oră. Prezint vremea și știrile despre trafic, iar apoi dispar în fundal. Exact așa cum îmi place.

Restul timpului mi-l petrec gestionând finanțele postului nostru local. Tabelele mă calmează. Poate că Maggie, șefa de la 101.6 LITE FM, vrea să discute despre noul meu sistem de codificare pe culori.

— O să-ți dea Maggie emisiunea ta?

Nu-mi place deloc fiorul de entuziasm pe care i-l simt în voce. Și nici panica pură care mă strânge instantaneu de gât.

— Nu, nu cred că asta vrea.

— De ce nu?

— Pentru că n-aș avea despre ce să vorbesc.

— Sau poate că ai avea *prea multe* de spus, comentează Adeline, dându-se mai aproape ca să rupă un colț din *cruffinul* meu.

Încerc să-i dau peste mână, dar reușește să rupă o bucățică și o bagă în gură cu un zâmbet victorios.

— Data trecută când i-ai ținut locul lui Aiden, ai bătut câmpii vreo douăzeci și trei de minute despre fulgerele de zăpadă.

Pentru cineva care lucrează de bunăvoie la radio, nu am o relație prea bună cu improvizația. Ori de câte ori mi se cere să țin locul unuia dintre prezentatori, am tendința să o iau complet pe arătură. Nu e vorba neapărat de trac, ci mai degrabă de... o ruptură totală de realitate. Fără un text scris, mi se blochează creierul. Nu mai stăpânesc limba engleză. Sunt aproape sigur că mi se rupe filmul. Nici nu-mi mai amintesc nimic după, cu excepția unei senzații persistente de jenă.

Oftez.

— Nu ar trebui să mă ascuți la radio. Ar trebui să dormi.

— Doamnei Singh nu-i pasă.

Vecina noastră de 86 de ani stă cu fetele în serile în care lucrez până târziu. Se așază în sufragerie, își vede de goblenul ei interminabil și face comentarii pasiv-agresive despre lipsa dulciurilor din cămară.

— O, perfect. Mă bucur că pe doamna Singh nu o deranjează.

— Mie și lui Penelope ne place să te ascultăm uneori când adormim. Îți mai aduci aminte când eram mici și ne citeai prognoza meteo în loc de povești de noapte bună?

— Da, îmi aduc aminte.

Țin minte căpșoarele lor lipite pe aceeași pernă, privind spre mine cu ochii mari, albaștri *Mai mult noros, cu o minimă în jur de 15 grade. Luni. Risc de averse. Parțial senin, cu o maximă în jur de 23 de grade.* Habar n-aveam cum o să mă descurc cu ele, dar știam că vreau să le ofer ceva mai bun decât aveau. Ceva mai bun decât avusesem eu.

— Poți oricând să-mi dai un mesaj când sunt la radio. Sau, dacă nu mai vrei să lipsesc seara, pot să-mi reorganizez programul. Nu e obligatoriu să prezint eu rubrica meteo.

Adeline clatină din cap.

— Nici vorbă. Îți place la nebunie să prezinți meteo, iar noi ne descurcăm perfect aici. Doamna Singh lucrează acum la niște fulare asortate pentru noi. Nu putem să-i stricăm bucuria.

Se strecoară și mai fură o bucățică din *cruffinul* meu. De data asta o las.

— În plus, chiar îmi place ideea că tu dai stingerea în tot Baltimore-ul.

Mă gândesc la asta o clipă.

— Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu.

— E un compliment.

Își ia de pe blat cana de cafea plină cu cereale.

— Îți spunem noi dacă nu ne mai convine programul tău.

— Promiți?

— Când am avut noi vreodată o problemă să-ți spunem că suntem nemulțumite?

Mă pocnește ușor fix în mijlocul ochelarilor.

— Promit, Jackie.

— Bine.

Când am preluat oficial custodia fetelor, le-am spus că poate n-o să fac mereu lucrurile așa cum scrie la carte, dar le-am promis că o să încerc. Tot ce aveau de făcut era să vorbească cu mine. Aveam doar douăzeci de ani, iar ele doar opt, dar am învățat împreună cum să fim o familie.

Tocmai de aceea sper din tot sufletul să nu fiu concediat în această dimineață. Ședința cu Maggie a apărut în agenda mea aseară târziu, fără niciun detaliu. Doar o invitație în alb, o fereastră de timp colorată în albastru și un titlu care nu prevestește nimic bun: PLANIFICARE.

Atenția mea se mută între ceas, scări și ușa de la intrare.

— Penelope! urlu eu, iar Adeline tresare. Trebuie să plecăm!

— Vin acum! țipă ea de sus.

— Așa ai spus și acum zece minute!

— Păi, fac și eu ce pot!

— De ce nu te cred?

— Pentru că ai probleme de încredere! plutește imediat replica ei de pe scări. Ar trebui să discuți cu terapeutul tău! adaugă ea.

— Am discutat! Pe larg!

Încă o cifră se schimbă pe ceasul cu neon de sub cuptorul cu microunde.

— Dacă nu ești jos în treizeci de secunde...

— Vin, vin, izbutește ea să zică gâfâind, în timp ce coboară scările în fugă.

Apare o claie de păr blond, tuns chiar deasupra umerilor. Când avea zece ani, a decis că vrea să fie *diferită* de sora ei geamănă. Asta s-a materializat printr-o tunsoare pe care și-a făcut-o singură în dulapul din dormitor, episod care le-a făcut pe amândouă să plângă timp de două săptămâni.

Își ridică fără să se uite rucsacul de pe jos, cu nasul lipit de telefon.

— Penelope! Știi regula. Fără telefoane înainte de școală.

Ridică o mână.

— Am un motiv serios.

Îmi iau geanta și îmi trec cureaua peste piept.

— Dacă mai trebuie să ascult un podcast pe tema „Ești *Team Conrad* sau *Team Jeremiah*?” o iau razna.

Îmi aruncă o privire rapidă, plină de dezgust.

— Asta pentru că nu suporti să nu ai dreptate.

— *Singurul* motiv pentru care ești în *Team Jeremiah* este chimia lor de pe ecran, spun, activându-mă din nou.

Faptul că am ascultat podcastul ăla în mașină, în drum spre Ocean City, a fost cea mai proastă decizie din viața mea. Nu ne-am mai vorbit o zi întreagă.

— Dacă ai fi citit blestematele alea de cărți, ai fi fost în *Team Conrad*.

2 Trimitere la seria de cărți și serialul de succes *Vara în care am devenit frumoasă*, scrisă de Jenny Han (n. tr.).

Penelope îmi face rapid semn să tac, în timp ce Adeline se apleacă într-o parte ca să tragă cu ochiul la ecran. Face ochii mari.

— O, nu, spune Adeline. Nu mi-am dat seama că e azi.

Încerc, fără chef, dar mânat de curiozitate, să mă uit peste umerii lor, dar telefonul este înclinat în jos și două capete blonde îmi blochează complet vederea.

— Despre ce vorbiți acolo? Ce se întâmplă?

— Țestoasa, spun ele la unison.

— Ce țestoasă?

Adeline se întinde și dă volumul mai tare de la butonul de pe marginea telefonului lui Penelope. O voce feminină extrem de familiară se aude în toată bucătăria.

— *Bine te-am regăsit, Baltimore. Ne distrăm de minune aici, la Acvariul Național, unde așteptăm cu nerăbdare sosirea lui Domino, o țestoasă verde, gata să facă valuri în Charm City.*

Aș recunoaște vocea asta oriunde. Pe întuneric. În lumina orbitoare a zilei. În puținele mele ore de somn. În coșmaruri. Clară și luminoasă, impregnată de un optimism de nezdruncinat, este semnalul că urmează să mi se întâmple o catastrofă.

Încerc să înșfac telefonul, hotărât să-l arunc pe fereastră, dar Penelope se mută spre stânga fără să se obosească să ridice privirea. Adeline se mișcă odată cu ea, luându-i telefonul din mână și întorcându-mi spatele, fără ca vreuna din ele să-și dezlipească ochii de pe ecran.

Oftez, învins.

— De ce vă uitați la Delilah Stewart?

— Pentru țestoasă, spune Penelope. Și pentru că mie îmi place Delilah Stewart.

— Nu îți place de Delilah Stewart, spun eu, simțind că mă sufoc de nervi.

Una e ca tot orașul Baltimore să fie îndrăgostit de reportera de la YBAL News. Alta e ca *surorile* mele să pice în mrejele ei.

Adeline mă măsoară din priviri.

— Încă ești blocat pe faza asta, nu?

— Nu e o fază.

O fază înseamnă ceva trecător. Părerea mea despre Delilah Stewart e veche și bine înrădăcinată. Înghit rapid restul de *cruffin* și mestec plin de draci.

— Tipa asta nu are niciun fel de respect pentru meteorologie.

— Și cum arată *respectul pentru meteo*?

— Folosește mult prea multe jocuri de cuvinte, spun eu. Și recuzită. Niciun prezentator meteo care se respectă nu folosește recuzită.

Delilah Stewart abordează buletinul meteo ca un copil scăpat într-un magazin de dulciuri. Totul este minunat. Nimic nu reprezintă o problemă. Furtuni neașteptate? Nicio problemă. Umiditate atât de mare, de parcă mergi prin gelatină? Minunat!

Apare la știrile de la ora șase după-amiaza cu părul ei frumos, castaniu, și zâmbetul ăla strălucitor, și nimănui nu-i mai pasă dacă are dreptate sau nu. Pun pariu că ea nu primește e-mailuri de șase pagini de la Cathy din Dundalk despre cum, din cauza unei prognoze greșite, i s-a inundat Buickul fiindcă a uitat trapa deschisă.

Trecem peste faptul că această Cathy din Dundalk nu ar fi trebuit să-și lase trapa deschisă din capul locului.

Am o antipatie profesională perfect justificată față de Delilah Stewart și metodele ei.

— Cred că ești încă supărat că Delilah ți-a pătat cămașa preferată cu budincă, spune Penelope, fără să ridice privirea din telefon. Și pentru că ți-a zgâriat portiera.

— Da, a făcut și una, și alta.